

сем невинни люде. На познати или роднини на пострадалитѣ, само за това, че често сж ги виждали у дома дето е извършено прѣжплението или защото преди това тѣ сж се скарали. Тѣх ги арестуватъ, разпитватъ, сждятъ и често, възъ основа на съвсемъ незначителни улики, ги осждатъ и наказватъ. Сждебнитѣ грѣшки не сж рѣдко. И често съвсемъ невинни люде се измждчатъ въ затвора. Но тамъ дето при разследването си служатъ съ опитни полицейски кучета, такива грѣшки се случватъ по-рѣдко, защото кучетата помагатъ на властитѣ да откриятъ истинскитѣ виновници на злодеянието. На мѣстото, дето се е случила кражбата или убийството, завеждатъ полицейското куче, даватъ му да подуши убития или мѣстото, отдето сж били откраднати вещитѣ, после пускатъ кучето на улицата. Кучето тича, като души земята и въздуха. Ето, то се спира предъ вратата на нѣкоя къща и лае. Отварятъ вратата, кучето влиза вътре, почва да души всички, които се намиратъ въ къщата и сълай се нахвърля върху одного отъ тѣхъ. Тоя човѣкъ го задържатъ, претърсватъ, по дрехитѣ му намиратъ капки кръвъ, а въ стаята нѣкъде—ограбенитѣ вещи.

Случва се, че кучето открива грабителя въ сждия домъ въ който е извършено прѣжплението. А ако кучето попадне на пресни следи отъ прѣжплението, то прѣжпникътъ не може да избѣга отъ правосждието. За арестуваня, по указанията на полицейското куче, се събиратъ точни сведения и винаги се оказва, че кучето е познало върно.

Кучето принася полза на човѣка не само

въ мирно време, но и на война. Томира раненитѣ, открива приближаващия се презъ нощта противникъ и изкустно скритата неприятелска засада. Презъ време на бой кучето показва необикновено безстрашие. То не обръща внимание на куршумитѣ, на гърмежитѣ и летящитѣ гранати и често загива геройски.

Привързаността на кучето къмъ човѣка е безгранична. Често кучето остава неговъ вѣренъ другаръ, макаръ, че той се отнася съ него жестоко. Тая чудна привързаностъ на кучето много хубаво е разказалъ великиятъ английски писателъ Чарльзъ Дикенсъ въ своя романъ Оливеръ Твистъ. Тамъ той разказва какъ единъ крадецъ си ималъ малко кученце съ което се отнасялъ много жестоко. Не го хранѣлъ и често го биелъ. Обаче, върѣйки това, кученцето никога не го напуснало. Не го напуснало и въ страшния часъ на смъртта.

Въ Кавказъ единъ ловець ималъ куче. Когато ловецьтъ умрѣлъ и го понесли за гробищата, кучето вървѣло задъ погребалната процесия натъжжено. Закопали ловеца и напуснали гробищата. Дошло кучето, започнало да лае и да разрива гроба на господаря си. Роднинитѣ на ловеца хванали кучето и го завързали съ връвъ. Кучето прегризало връвѣта. А следъ нѣколко дни го намѣрили мъртво на гроба на господаря му. То не могло да го преживѣе.

Такива примѣри на привързаностъ на кучето къмъ човѣка има много.

В. Л. Дуровъ

ИЗЛЕТЪ

Пробужда се земята,
зора далечъ зори —
напредъ къмъ планината,
къмъ ведритѣ гори!

Тягитѣ заключете
тукъ долу въвъ града,
измийте си рждетѣ
съсь утринна вода.

Измийтѣ си очитѣ
и младитѣ сърдца —
тамъ горе въ планинитѣ
трептятъ безброй цвѣтя,

трептятъ въ тревитѣ гджи
и къпятъ се въ лджи,
и чакатъ млади прѣсти
и радостни очи.

Асенъ Развѣтниковъ

